

**мотиви към присъда по ВНАХД № 163 по описа на Варненския окръжен
съд за 2024 год**

Въззивното производство е образувано по жалба на обвиняемия Стоян Тодоров Стоянов, срещу Решение № 206, постановено от Районен съд Варна по НАХД № 160/ 2023г , втори наказателен състав.

С жаления съдебен акт, обвиняемият Стоянов е бил признат за виновен в извършване на престъпление по **чл.313, ал.1 НК** и на основание чл.78а от НК е освободен от наказателна отговорност, като и му е наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер от 1000 /хиляда/ лева.

На осн.чл.189 ал.3 от НПК е осъдил обвиняемият да заплати направените по делото разноски в размер на сумата 237.65 лв в полза на ОД на МВР-Варна.

В жалбата се сочи, че решението е неправилно, тъй като са допуснати съществени нарушения процесуалните правила и неправилно приложения на материалния закон. Развива се тезата, че приетата за установена от първоинстанционният съд фактическа обстановка не съответства на обвинението в постановлението на прокурора от 09.01.2023г. , където се твърди, че декларацията за несъвместимост се подава пред орган на властта и като такъв е индивидуализиран св. Х. К. - началник сектор „Контрол и правоприлагане“ при Националното ТОЛ управление Варна към Агенция „Пътна инфраструктура“. Противно на изложеното в първоинстанционно решение тази част е напълно изменена. Акцент се поставя, че „началник сектор „Контрол и правоприлагане“ при Националното ТОЛ управление не е надлежен орган на власт пред, който да се подава декларация за несъвместимост във връзка с постъпване на работа в Агенция „Пътна инфраструктура“. В тази връзка се прави препратка към чл. 21г т.2 от Закона на пътищата, където е посочено, че председателя на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ назначава и освобождава служителите на агенцията, както и че съгласно чл. 107а ал. 6 от КТ трудовият договор със служителя се сключва от органа на държавната власт или от упълномощен от него заместник, или от главния секретар. Още се твърди, че декларираните обстоятелства са заличени към момента на извършената проверка за вярност. В заключение се иска отмяната на постановеното решение и оправдаването на обвиняемият.

В допълнителни писмени съображения се развиват горните доводи, като се сочи, че съгласно Постановление № 7 от 04.11.1985г. на ПВС „... Съдът разглежда делото в рамките на фактическите положения, посочени в постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а НК.“ и се прави извод, че изменяйки фактическото положение, установено с прокурорското постановление съда е допуснал съществено процесуално

нарушение, като е препоредил фактите в тежест на обвиняемият и за да обоснове осъдително решение лежащо на един изначално негоден обвинителен акт. Според жалбоподателят последното се потвърждава и от обявените година по-късно мотиви, в които съдът се е „върнал“ към фактическата обстановка от постановлението на прокурора. Пак според него от подадения сигнал до прокуратурата през 2020г. е видно, че „обстоятелствата обуславящи несъвместимост са заличени“, което прави деянието несъставомерно по чл. 313, ал. 1 от НК. Отправя се упрек към съда, че същият не е извършил преценка дали деянието представлява маловажен случай по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК въз основа на фактическите данни по делото - вредните последици от деянието, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност.

В хода на съдебните прения представителят на въззивната прокуратура намира жалбата за неоснователна и моли акта на първоинстанционния съд да бъде потвърден. Счита, че събраните доказателства в достатъчна степен обосновават правните изводи на ВРС

В своя защита обвиняемия поддържа жалбата на наведените в нея основания и обосновава оправдателна присъда.

В последната си дума обвиняемия желае да бъде оправдан.

Въззивният съд, като обсъди направените с жалбата възражения, съобрази становищата на страните заявени в съдебно заседание и след като извърши цялостна служебна проверка на решението съгласно чл. 314, ал. 1 от НПК, намери за установено от фактическа страна следното:

Обвиняемият С. Стоянов бил управител и едноличен собственик на капитала на „Брайтинвест“ ЕООД гр. Варна, ЕИК 148079656, от учредяването на дружеството през 2008 г. През м. декември 2018 г. той кандидатствал и спечелил конкурс за работа в Национално ТОЛ управление - Варна към Агенция „Пътна инфраструктура“. На 07.05.2019 г. обв. С. Стоянов бил назначен за инспектор в Национално ТОЛ управление - Варна към Агенция „Пътна инфраструктура“, като подписал съответния набор от документи, сред които и Декларация за несъвместимост по чл.35, ал.1, т.1 ЗПКОНПИ (ДВ, бр.7 от 2018 г.), вр. чл.107а, ал.1 и ал.3 КТ, вр. §1, т.7 от ДР на ЗПКОНПИ пред свид. Х. К. - началник на сектор „Контрол и правоприлагане“ при Национално ТОЛ управление - Варна към Агенция „Пътна инфраструктура“, който предал документа в сектор „Човешки ресурси“ при Национално ТОЛ управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ гр. София. Към посочената дата обвиняемият е бил управител и едноличен собственик на капитала на „Брайтинвест“ ЕООД, видно от данните в Търговски регистър към 30.04.2020г. Съответната декларация обв. С. Стоянов лично попълнил и

подписал, която била датирана с датата 07.05.2011 г.

При сходна фактическа обстановка, без изрично да е посочено, каква е действителната дата вписана в декларацията, ВРС е намерил от правна страна, че обвиняемият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по **чл.313,ал.1 НК**

Правния извод ВОС не споделя поради следните причини:

На първо място следва да се припомни, че нормата на чл.313,ал.1 от НК е бланкетна, а престъплението е на формално извършване. От обективна страна следва невярното деклариране /потвърждаване на неистина или затаяване на истина/ да се осъществи в писмена декларация, която се изисква по силата на нормативен акт лимитативно посочени - закон, указ или постановление на Министерския съвет и да се дава пред орган на власт за удостоверяване истинността на някои обстоятелства. Ето защо както в фактическото обвинение, така и в диспозитива на акта, с който се повдига обвинение пред съда, следва да бъде изрично посочено както нормативния акт въвеждащ декларирането, така и органа на властта пред който се подава. На следващо място, като за всяко наказателно производство е характерно, че осъдителният акт не може да бъде изграден на предположения.

В случая съгласно възведеното обвинение, в постановлението на ВРП е посочено, че попълнената от обвиняемия декларация за несъвместимост е изискуема по чл.35, ал.1, т.1 ЗПКОНПИ (ДВ, бр.7 от 2018 г.), вр. чл.107а, ал.1 и ал.3 КТ, вр. §1, т.7 от ДР на ЗПКОНПИ и че същата е подадена пред органа на власт - Х. К. - началник на сектор „Контрол и правоприлагане" при Национално ТОЛ управление - Варна към Агенция „Пътна инфраструктура".

Прочита на действащата нормативна уредба към инкриминираната дата на извършване на деянието не съответства на възприетото от прокуратурата.

Правилникът за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура" (редакция от 08.02.2019 г.) предвижда агенцията да е юридическо лице на бюджетна издръжка към министъра на регионалното развитие и благоустройството имаща специализирани звена – областни пътни управления, Национално тол управление и Институт по пътища и мостове. Съгласно Чл. 11, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 81 от 2012 г., в сила от 23.10.2012 г.) Председателят на управителния съвет на агенцията назначава и освобождава служителите на агенцията. Както бе посочено, според чл. 33а на Правилника Националното тол управление е специализирано звено, което се ръководи и представлява от директор- чл.33б. В двете разпоредби обаче няма изключения от правомощията на Председателят на УС на АПИ споменати в чл.11,ал.1 на Правилника. Налага се извода, че Х. К. - началник на сектор „Контрол и правоприлагане" при Национално ТОЛ управление - Варна към Агенция „Пътна инфраструктура не е орган на власт, след като на

него не са му възложени функциите по чл. 11 от Правилникът за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура.

Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (редакция от 26.02.2019 г.) има за цел посочена в чл.2, да се защитят интересите на обществото чрез: 1. ефективно противодействие на корупцията; 2. създаване на гаранции, че лицата, заемащи висши публични длъжности, изпълняват правомощията или задълженията си честно и почтено при спазване на [Конституцията](#) и законите; 3. предотвратяване на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него. В чл.6 от него са посочени лицата, заемащи висши публични длъжности и очевидно заеманата от обвиняемият Стоянов не попада сред изчерпателно изброените такива. Ето защо и декларирането по чл.35 от посочения ЗПКОНПИ е относим само за лицата по чл.6 от него и не може да бъде нормативен акт по смисъла на чл.313,ал.1 от НК. Това обстоятелство е следвало да бъде съобразено от РП Варна, а по нататък и от съда. Според нормативната база се установя, че обв. Стоянов е назначен на длъжност съгласно правилата на Закона за държавния служител. Където още в чл.1 е посочено ,че „с този закон се уреждат възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения между държавата и държавния служител при и по повод изпълнението на държавната служба, доколкото друго не е предвидено в специален закон“. Условието за назначаване на държавен служител са посочени в чл.7, а в чл.8,ал.3 от същия е посочено, че „При подаването на заявлението за заемане на държавна служба кандидатът подписва декларация за обстоятелствата по чл. 7, ал. 2.

По нататък в чл. 27 е посочено, че когато по време на осъществяване на служебното правоотношение за държавния служител възникне някое от основанията за недопустимост по чл. 7, ал. 2 от този закон, той е длъжен в 7-дневен срок от настъпването на това основание да уведоми органа по назначаването за несъвместимостта с изпълняваната служба. Задължението за деклариране на имущество и интереси (Загл. изм. - ДВ, бр. 7 от 2018 г.) е разписано в чл. 29. (изм., бр. 38 от 2018 г., в сила от 30.04.2018 г.) : „При встъпването си в длъжност и всяка година до 15 май държавният служител е длъжен да подава пред органа по назначаването декларация за имущество и интереси по чл. 35 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество. Служител, който е лице, заемащо висша публична длъжност, подава декларация за имущество и интереси само по реда на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество“ Чл.107а, ал.1 и ал.3 КТ се намира в Раздел VIII „Допълнителни условия за някои трудови правоотношения“, което означава, че Закона за държавния служител се явява специален спрямо разпоредбите на КТ и в случая единствено приложим.

Горното налага извода, че описаното от ВРП деяние в постановлението с което обв. Стоян Стоянов е предаден на съд не съставлява престъпление по чл.313,ал.1 от НК от обективна страна.

По изложените съображения ВОС отмени постановеното Решение № Решение № 206, постановено от Районен съд Варна по НАХД № 160/ 2023г ,

втори наказателен състав и и оправда обвиняемия по внесеното срещу него обвинение за извършено престъпление по **чл.313, ал.1НК**, съгласно разпоредбата на чл.304 НПК.

При този изход на делото на основание чл. 190, ал.1 НПК направените по делото разносики остават за сметка на държавата.

Воден от изложеното, съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.